

BỨC GIÁC THƯ
GỬI CÁC VỊ TƯỚNG LÃNH
VÀ BINH SĨ QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN VIỆT NAM.

Trần Nhu

1 tháng 1, 2006

Thưa quý vị và tất cả anh em binh sĩ trong quân đội nhân dân Việt Nam.

Trước hết cần nói rõ một điều kiện: Tôi không làm chính trị, và không có ý định làm việc đó. Tôi chỉ là một công dân Việt Nam. Nhưng trong cơn quốc biến, mọi người công dân Việt Nam phải gánh phần trách nhiệm của mình. Chính vì vậy mà lá thư này được gửi tới quý vị và anh em binh sĩ. Như quý vị đã biết, chúng ta đang ở trong một khoảnh khắc vô cùng nghiêm trọng của lịch sử, Trung Cộng đã và đang lấn chiếm các vùng biên giới lãnh thổ và lãnh hải nước ta. Nhưng nhà cầm quyền Việt Nam hoàn toàn tâng lờ, coi như không có chuyện gì xảy ra, họ không có phản ứng gì, ngược lại một số người lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam đã hợp tác với giặc, vì quyền lợi riêng của phe cánh, họ đã cam tâm dâng hàng mấy ngàn cây số vuông đất đai và một phần vùng Vịnh Bắc Việt của Tổ Tiên cho giặc Tàu. Việc này gây kinh hoàng cho cả nước. Nó sẽ dẫn tới những hậu quả xấu không lường.

Ngày xưa thì có Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, những người mà cha ông ta gọi là "Cống rắn cắn gà nhà", "Rước voi dầy mà Tổ". Ngày nay bọn Mười, Anh, Trà, đang làm tội tở cho Bắc Kinh, rước quan thái thú Hồ Cẩm Đào qua Hà Nội hà hơi tiếp sức, hù dọa dân ta như Lê Chiêu Thống. Thì Tướng lãnh như các ông, còn hy vọng trông mong gì nơi họ? Nói đạo lý thì các ông ăn cơm dân, mặc quân phục do dân cấp. Giặc vào nhà, sao có thể làm ngơ? Bọn Việt gian Mười, Anh, thì lộng hành nghênh ngang công khai làm tay sai cho giặc. Bọn họ đã thực sự trở thành vật cản nguy hiểm cho lịch sử dân tộc. Kim hãm mọi sự phát triển của đất nước. Vậy hãy loại trừ chúng đi để cho dân tộc Việt Nam đi lên từ đây, từ lúc này. Hỡi những người mặc áo lính. Lịch sử nước Việt Nam phải chuyển sang một giai đoạn mới.

Những người Việt Nam biết suy nghĩ, có lương tâm và lòng tự trọng phải biết xấu hổ, biết sỉ nhục, khi đất nước mất độc lập, khi bị ngoại bang khống chế, chiếm mấy chục ngàn cây số vuông đất đai. Và phải nhớ rằng, Trung Hoa là mối đe dọa thường trực lúc nào chúng cũng chỉ lăm le muốn chiếm cả Việt Nam.

Đối với người Việt Nam ta, người Tàu lòng dạ họ như những bụi gai và không bao giờ hết tàn ác, ngay thời đại ngày nay, ngày 17 tháng 2 năm 1979, Đặng Tiểu Bình đã xua 8 Quân Đoàn cộng thêm 2 Sư Đoàn độc lập, với hàng ngàn xe tăng, xe bọc thép, hàng chục ngàn khẩu đại pháo bắt ngờ mở cuộc tấn công xâm lược Việt Nam trên toàn tuyến biên giới phía Bắc, từ

Quảng Ninh đến Lai Châu, đến đâu chúng thi hành chính sách diệt chủng: Giết sạch, đốt sạch, phá sạch, đến nỗi các hạ tầng cơ sở, vùng mỏ không còn một cái xẻng nguyên vẹn để xúc, Thị xã Lạng Sơn và vùng phụ cận không còn sót lấy một viên gạch lành, còn dân ta, chúng bắt được già trẻ, trai gái, lột truồng cho xe tăng nghiền nát và thử hỏi, cổ kim đông tây có sự tàn bạo dã man nào hơn giặc Tàu ? Mà chính các ông đã tận mắt chứng kiến sự man rợ của họ. Tại sao chúng ta không nhìn vào tấm gương lớn của lịch sử? Và có lẽ nào ta lại quên chuyện vừa mới xảy ra đầu năm nay. Bọn lính Tàu đã vô cớ bắn chết chín ngư phủ Việt Nam. Họ là đồng bào của các ông.

Hỡi các tướng lãnh, hỡi những người lính đã chiến đấu chống giặc Tàu năm 1979, các bạn đã bị phản bội.! Bọn lãnh đạo đảng Cộng Sản đang hân hoan nâng cốc chúc mừng giặc Tàu, chúng đang cao giọng đồng ca bài " Việt Nam Trung Hoa, Núi liền Núi, Sông liền Sông", " mối tình thắm thiết Việt Hoa vừa là đồng chí vừa là anh em", một cách trơ tráo vô liêm sỉ nhất.

Thưa quý vị.

Lâu nay dân ta bị những người lãnh đạo đảng cộng sản lừa dối. Vì rằng có nhiều việc liên hệ đến quyền lợi dân tộc và vận mệnh của Tổ Quốc, họ không bao giờ nói thật, và công bố sự thật cho dân biết những hiệp ước họ đã ký với Bắc Kinh, mà không hề được các ban, các ngành viện chuyên môn nghiên cứu xem xét trước. Bất chấp cả nhà nước, lãnh đạo đảng trên hết, Tổng Bí Thư ký hiệp định, bằng một loạt các hiệp ước mù mờ, nguy hiểm và bất bình đẳng vẫn hạ bút ký. Bên cạnh họ là một lũ ươn hèn, ngu tối, bất lực, chấp nhận những đòi hỏi ngang ngược của Bắc Kinh. Trong đó có việc cắt nhượng

nhiều vùng đất trên biên giới như khu vực Bình Độ 400 thuộc huyện Cao Lộc, và hai dãy núi thuộc xã Quốc Khánh, huyện Tràng Định, Tỉnh Lạng Sơn; 5 dãy núi thuộc huyện Vị Xuyên thuộc tỉnh Hà Giang, ngoài Ai Nam Quan và Thác Bản Giốc cho giặc Tàu..... Chưa hết, trong vùng vịnh Bắc Việt, Lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt nam còn thiết lập đường biên giới mới và nhượng cho Trung cộng hơn 11,000 cây số vuông. Đó là chưa kể đến việc cho Trung cộng chính thức vào khai thác tài nguyên trong vùng Vịnh.

Mọi người công dân của nước này, ắt phải đau lòng khi thấy nhà cầm quyền tự ấn vào tay Bắc Triều những vùng đất, vùng biển mà ông cha ta đã đổ biết bao nhiêu xương máu để gìn giữ từng tấc đất.

Hỡi những người Việt Nam: Quyết không thể để cho bọn Việt gian tiếp tục dâng đất cho giặc, và trước khi mọi việc trở nên quá trễ. Tất cả công dân Việt Nam bằng mọi cách loại trừ những kẻ bất lương trong nhóm lãnh đạo đảng Cộng sản đang liên minh với Bắc Kinh, cảnh báo trước những tai họa hợp tác với Trung Cộng. Nhóm lãnh đạo này đã ký kết nhiều, văn kiện mà chúng không công bố trước quốc dân. Chúng thực hiện phương châm mười sáu chữ Vàng của Trung cộng : "Láng giềng hữu nghị hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai." (*Dẫn lời phát biểu của Tể Kiến Quốc đại sứ*

đặc mệnh toàn quyền của Trung Cộng tại buổi chiêu đãi kỷ niệm lần thứ 55 , ngày thiết lập quan hệ ngoại giao Trung Việt, tổ chức tại Hà Nội ngày 14 tháng 01 năm 2005).

Trung cộng chủ trương: “hợp tác toàn diện” và “nhất thể hoá khu vực” nghĩa là thực hiện âm mưu “Trung Quốc hoá”. Theo Tân Hoa Xã ngày 02.12.2000, khi nói về hợp tác toàn diện, bản tuyên bố hữu nghị Việt Trung giữa người lãnh đạo hai đảng tập trung vào 3 nội dung chủ yếu: Quan hệ chính trị, quan hệ kinh tế, và quan hệ giáo dục... Cùng thời kỳ Lê Khả Phiêu ký hiệp định biên giới năm 2000, còn có bài viết của Cổ Tiêu Tùng, giáo sư nghiên cứu Đông Nam Á, Viện khoa học xã hội Quảng Tây Trung quốc, nói về việc “nhất thể hoá” vành đai kinh tế: vịnh Bắc Bộ là quan trọng nhất trong hợp tác giữa Trung quốc, Việt Nam và các nước Asean, vùng duyên hải phía Tây Bắc Thái Bình Dương. Sự liên thông vành đai này có thể làm cho vùng Đông Bắc Á, với Đông Nam Á liên kết lại, hình thành toàn diện và sâu rộng về chính trị. Nó đẩy mạnh mẽ hơn nữa sự mở rộng phát triển của Trung Quốc. Với Việt Nam thì vành đai hành lang bao gồm các tỉnh Quảng Ninh, Hải Phòng, Thái Bình, Nam Định, Ninh Bình, Thanh Hoá, Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị. Mười tỉnh duyên hải vịnh Bắc Bộ mở rộng cửa toàn bộ khu vực miền Bắc. Để những khu vực này trực tiếp có ảnh hưởng của Trung Cộng (bao gồm toàn bộ Quảng Tây, toàn bộ đảo Hải Nam, và Quảng Đông), chúng đang xây dựng nhiều tuyến đường cao tốc nối liền giữa Trung quốc với các tỉnh Việt Nam.

Đây là quy hoạch chung theo nghĩa đen, Việt Nam thành một tỉnh tự trị của Trung Quốc, trong cái gọi là “hợp tác toàn diện”, và “nhất thể hoá khu vực”. Tất nhiên vịnh Cam Ranh và các tỉnh phía Nam cũng nằm trong vành đai này. Cho nên các hiệp ước mà Lê Khả Phiêu ký với Bắc Triều năm 1999-2000 về biên giới trên đất liền, phân định vịnh Bắc Bộ, cho đến bảy văn kiện hợp tác với Trung cộng khi Hồ Cẩm Đào đến Hà nội ngày 31 tháng 10 năm 2005 vừa qua được bộ chính trị đảng Cộng sản nhắm mắt, cúi đầu ký một cách mau lẹ, đều đã được nằm sẵn trong âm mưu xâm lăng, và ăn cướp công khai, ăn hiếp một cách lộ liễu, thô bỉ. Thí dụ như cái gọi là: “Hiệp ước hợp tác nghề đánh cá vịnh Bắc Bộ, người Tàu bắt được ngàn con cá, ngư phủ Việt Nam khó bắt được một con, vì không có phương tiện mà lại dễ bị cho ăn đạn, hay như Hiệp định Trung Cộng Việt Nam cùng tuần tra chung vùng biển Bắc Bộ, mà Phạm Văn Trà vừa ký với giặc, chỉ có nghĩa là Trung Quốc toàn quyền kiểm soát vùng biển Bắc Bộ mà thôi. Còn trong Bảy văn kiện hợp tác Trung quốc, trong đó có việc Trung Quốc sẽ cung cấp điện đại qui mô cho Việt Nam, nếu nó không hài lòng điều gì với các anh. Nó sẽ cúp điện thì Hà Nội thắp đèn dầu!

Bọn lãnh đạo đảng Cộng sản đối với đồng bào thì tàn nhẫn và thù hằn dai dẳng. Trong những đợt vượt biên từ sau mùa bão máu năm 1975 bao nhiêu người đã chìm trong lòng biển? Những người còn sống nhiều người bị tù đầy, bị cướp đoạt, bị lừa gạt năm lần bảy lượt, nhưng trong trái tim của họ vẫn đượm màu độ lượng hơn là hận thù, hằng năm họ vẫn gửi về Việt nam hàng mấy tỷ dollars. Trong lúc những tấm bia tưởng niệm đồng bào bạc

phước ở đảo Ga Lăng, Bi-Đông, Palawan, những người lãnh đạo Hà Nội tìm mọi cách đập phá. Họ làm cho người chết không được sự yên tĩnh. Đối với đồng bào thì như vậy. Nhưng đối với kẻ thù thì tỏ ra quá hèn hạ, lú lẫn, u mê, quên cả chuyện vừa mới xảy ra cuộc chiến tàn bạo của giặc Tàu năm 1979. Với các công trình viện trợ hợp tác xây dựng của Trung Quốc với Việt Nam, khi có sự bất đồng với nhau, họ lập tức rút các chuyên gia về nước, tự ý phá bỏ các hợp đồng, và phá huỷ tất cả các công trình không còn một cái nào có thể hoạt động được! Rồi lại còn chuyện Tàu mua sừng trâu giá cao, mua ngô non v.v. để triệt hạ dân Việt! Người Tàu không từ một thủ đoạn đê hèn nào đối với người Việt.

Thật là bất hạnh cho những quốc gia nào có biên giới chung với nước Tàu. Chúng là người láng giềng tham tàn độc ác, hèn hạ nhất. Không có thể hợp tác với chúng. Tất cả việc hợp tác với Trung Cộng mà đảng Cộng sản Việt Nam đã ký kết với Bắc Kinh đều là xiềng xích tinh thần và vật chất, hết sức nguy hiểm cho đất nước. Không thể để cho chúng "hợp tác toàn diện" với giặc.

Hãy để một bàn tay rắn rỏi loại trừ tức khắc bọn Việt gian bán nước, và làm cho chính quyền lành mạnh! Mỗi hành động đi kèm với Bắc Kinh đều vi phạm quyền lợi của dân tộc phải được xử lý nghiêm minh.

Tôi tin tưởng rằng, nguồn ánh sáng chính nghĩa sẽ soi rọi cho chúng ta trong nhiệm vụ trừ gian cứu nước. Có ai là người Việt Nam lại từ chối nghĩa vụ cao cả này? mà toàn dân Việt Nam sẽ đón nhận nó, và tôi cũng tin là bất cứ ai trong chúng ta, trừ bọn Mूर्ी, Anh, Trầ... muốn mình trở thành người Tàu.

Tất cả sức lực, niềm tin và sự hy sinh mà chúng ta sẵn sàng hiến dâng cho Tổ quốc Việt Nam, sẽ toả sáng và được thế giới ủng hộ.

Thưa quý vị và các chiến sĩ trong quân đội nhân dân Việt Nam. Không còn con đường nào khác, không còn lựa chọn nào hơn là phải ra tay trừ khử những tên Việt Gian trong nước trước. Cả dân tộc đang mong đợi các vị. Ai làm được việc đó, tên tuổi sẽ rực rỡ muôn đời, nêu danh muôn thuở.

Thưa quý vị, tôi không gửi tới quý vị và các chiến sĩ thông điệp chiến tranh. Nhưng sẽ sai lầm và ngu xuẩn tin là có thể dùng lẽ phải để thuyết phục được bọn Việt gian tình ngộ. Các vị đã biết đấy, sau hàng ngàn những kiến nghị, góp ý, những lời khuyên răn và can gián quý báu của những người có tâm huyết trong và ngoài đảng, kể cả những tướng lĩnh và nhiều cựu viên chức cao cấp như Thủ tướng Võ Văn Kiệt, Đại tướng Võ Nguyên Giáp cùng các tướng Chu Huy Mân, Nguyễn Quyết, Nguyễn Trọng, Lê Văn Hiến, Phạm Hồng Sơn, Đoàn Y Thành, Nguyễn Nam Khánh, các Đại tá như Thiết Vi Hùng, Trần Quốc Thuận v.v... Giới trí thức, Phan Đình Diệu, Gs. Trần Văn Hà, Gs. Sử học Dương trung Quốc... các cán bộ văn phòng Quốc Hội như Luật sư Trần Quốc Thuận, Trần Văn Lâm.... Các nhà báo Trần đình Bá, Nguyễn Trần Thiết v.v... đã không thể dùng lẽ phải và giải pháp ôn hoà để thuyết phục được bọn

Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Khoa Điềm... Tất cả lời khuyên không lay chuyển được họ. Bọn này một mực dựa vào Bắc Triều để bảo vệ quyền lợi. Chúng cúi đầu thần phục, noi gương Mạc Đăng Dung ngày xưa dâng đất năm động. Còn bọn Việt gian bây giờ, dâng đất, dâng biển.

Hỡi những người lính: Quân đội là bức tường thành bảo vệ Tổ quốc, bảo vệ lãnh thổ. Mục đích to lớn trọng đại của quốc gia là duy trì bảo vệ những tài nguyên của đất nước và chống lại mọi nguy cơ xâm lấn của ngoại bang .

Thực hiện những việc làm trên là nhằm bảo vệ nền độc lập, bảo vệ quyền lợi tự do của người dân. Ở nước nào cũng vậy, tổ chức quân đội quốc gia, bao giờ cũng gắn bó mật thiết với tổ chức dân tộc của quốc gia đó. Nhưng khi nó bị nhào nặn trong chế độ chính trị không hoàn thiện, thì quân đội ấy không còn quân đội lý tưởng của dân tộc nữa. Chỉ khi nào nhân dân thấy ở người lính thực sự là nơi an toàn để gởi gắm quyền lợi và tự do, mới đúng nghĩa quân đội nhân dân.

Các bạn thân mến. Nhân dân phải làm việc cực nhọc để tạo ra của cải, nộp thuế cho nhà nước một phần để nuôi quân đội, mà niềm vui nỗi buồn của người lính có quan hệ máu thịt với sự sinh tồn của dân tộc. Các bạn đều là con em của nhân dân, phải bảo vệ họ. Không phải người lính đổ xương máu ra để bảo vệ một nhóm nhỏ lãnh đạo. Lẽ ra xương máu của anh em đổ ra để bảo vệ Tổ quốc, bảo vệ sự an lành cho dân. Nhưng lâu nay máu của các bạn đổ ra và mồ hôi nước mắt của dân đổ ra đã bị những con muỗi mòng, con đĩa ở Bộ Chính trị hút kiệt. Nhà văn Dương Thu Hương gọi chúng là những con giòi bự, nhưng chưa giải thích rõ nó từ đâu sinh ra. Nó từ đồng phân tử tưởng Hồ Chí Minh hủ hoá với ruồi nhặng Mao đẻ trứng, trứng nở ra giòi, cái quả tử cái nhân gieo tạo ra. Ông Hồ Chí Minh với chiến lược trồng người, đào luyện con người xã hội chủ nghĩa sinh ra toàn bọn sâu dân một nước, cả đảng lẫn chính quyền không có bộ mặt nào sạch sẽ. Bà Dương Thu Hương nhờn tởm chúng. Trong lá thư trả lời ông Đinh Ngọc Ninh ở Pháp, bà viết: "Hãy nhìn lại những con giòi khổng lồ thời hiện đại Hà Nội đang lưu truyền bản photocopie trên đó đăng thứ tự 50 con giòi hạng một, những con giòi chủ nhà bank khắp thế giới, nhiều nhất là ở Mỹ và Thụy Sĩ. Mức tiền thấp nhất là trên 600 triệu USD... Tôi không phải chủ nhà Bank nên không biết rõ ngân khoản thấp nhất hay cao nhất là bao nhiêu. Nhưng tôi biết một số vụ "làm ăn" của các bự giòi, con thì ăn cắp một nửa số cement đổ làm hồ thủy điện Hoà Bình khiến mỗi năm một lần mời chuyên gia Hà Lan sang hàn vết nứt, mỗi lần tốn kém hằng trăm triệu USD. Và các ngân hàng bị huy động chạy nháo nhác như cứu hoả, con thì mua tàu bãi rác của Hải quân Nga thái đi sơn quét lại mang về lúc diễn tập sự việc đổ bể mới biết, con thì mua tên lửa Nga đã tịt ngòi đem về bán không nổ, mang tàu trực vớt không được phải thuê dân chài mò lên, con thì cướp ngân quỹ quốc gia cho vợ trở tài xây sân bay trên đảo hàng tỷ USD, ngày khánh thành cả sân bay, máy bay, phi công bị sập chìm xuống biển vô tăm tức, báo chí không được phép đưa tin" Bà Dương thu Hương than phiền, "không đủ giầy và đủ thời gian để liệt kê 50

con giò cấp một , làm sao có thể đủ kiên nhẫn kể cho ông nghe những con giò cấp hai và cấp ba.”

Tiền bạc hút xương máu của dân nhiều đến thế. Còn nhà ở của bọn chúng là những toà biệt thự sang trọng, những đồ vật cực kỳ lộng lẫy, vương giả, mà đến một quốc vương cũng phải thèm muốn. Thế mà đó lại chính là con người vô sản, giản dị, khiêm tốn mà người ta gọi là người đầy tớ của dân. Nhưng giữa cái tên và sự việc lại là một việc khác biệt quá lớn.

Các bạn đã hy sinh cả cuộc sống của chính bản thân mình để rồi cuối cùng đau xót nhận ra rằng phần thưởng những cống hiến của các bạn chỉ là sự lừa dối. Và đã bị bọn họ lợi dụng trở thành lá bài hộ mệnh cho một nền độc tài đảng trị, mà mỗi đảng phái chỉ là một thiểu số người trong cộng đồng dân tộc. Nếu chỉ mang ý tưởng của đảng mình ra áp dụng thay vì nguyện vọng của toàn dân là một lỗi lầm lớn. Nhưng kể từ năm 1954. đây là lần đầu tiên của Việt Nam: một chính quyền áp dụng công khai nguyên tắc đảng lãnh đạo (có một nhóm người đứng ra thống trị cả một dân tộc, trên cả Tổ quốc.) Đây cũng là một điều ngu xuẩn trái đạo lý phi dân tộc, phản nhân văn. Người có trí thức, phải biết rằng, đảng phái nào dù ưu việt đến đâu cũng phải đặt Tổ quốc và quyền lợi dân tộc lên trên hết, kể cả các tôn giáo, hết thảy phải tôn trọng nguyên tắc này, không bao giờ vượt qua phạm vi đó.

x

x x

Nhân đây, tôi cũng muốn nói với những người lãnh đạo đảng cộng sản rằng: Lịch sử các nước văn minh, phát triển không cần có đảng Cộng sản lãnh đạo, như nước Đức, nước Mỹ, nước Nhật v.v...ngược lại nước nào có đảng Cộng sản lãnh đạo, tất nhiên là bị bần cùng hóa, thoái hoá, lạc hậu, tụt hậu như Cu Ba, Bắc Hàn, Việt Nam v.v... Và cũng không cần đảng cộng sản lãnh đạo, người ta vẫn dành được độc lập. Nên biết rằng ở thời điểm năm 1945 – 1946, sau đệ nhị thế chiến, các nước Anh, Mỹ, Pháp đã lần lượt trao chủ quyền độc lập cho nhiều quốc gia “ phi liên kết”. Năm 1947 chính phủ Lao Động Anh dưới sự lãnh đạo của Thủ tướng Attlee đã trao chủ quyền độc lập cho Ấn Độ, Tích Lan, và Miến Điện, Mỹ trao trả độc lập cho Philippines năm 1957. Thủ tướng Pháp Guy Mollet cũng đã trao chủ quyền quốc gia cho Tunisie và Ma Rốc năm 1956. Sau này quân Mỹ đến miền Nam Việt Nam, là do sự mời gọi của cộng sản Nga Tàu, bọn bành trướng đế quốc đỏ. Giống như quân đội Mỹ đến tham chiến ở Triều Tiên năm 1951, chủ trương của Hoa Kỳ giúp Việt Nam Cộng Hoà giữ vững nền độc lập, không phải muốn biến nơi đây thành thuộc địa, như người Pháp trước kia. Hiện còn mấy chục ngàn quân Mỹ đóng ở Nam Hàn, và một điều hiển nhiên, ai cũng biết. Sau Đệ Nhị Thế Chiến đến nay vẫn còn mấy chục ngàn quân Mỹ đóng ở Tây Đức. Ở nước Nhật quân Mỹ còn mấy chục ngàn, nhưng không có ai bảo Nước Đức, Nước Nhật, Nước Đại Hàn là tay sai của đế quốc Mỹ hay các nước này bị Mỹ đô hộ. Thế mà bao nhiêu năm nay Đảng Cộng sản Việt nam cứ lợi dụng khẩu hiệu chống Mỹ xâm lược tuyên truyền để buôn xương bán máu của dân. Và gán

cho người anh em đủ mọi thứ xấu xa như ngục quân, ngục quyền, tay sai, thử hỏi ai là tay sai? ai bán nước? Đảng Cộng sản Việt nam đánh đi hai chữ kháng chiến quý giá. Tôi lột mác kháng chiến của các anh vì các anh cứ khoe khoang mãi về công lao kháng chiến chống Pháp, chống Mỹ, mà quên rằng, các anh chỉ là tên lính xung kích của bọn đế quốc đó lúc đó là Nga xô và Trung Cộng. Và lại các anh có bao nhiêu đảng viên cộng sản trong thời gian kháng chiến chống Pháp? Và bao nhiêu đảng viên hy sinh ở Điện Biên Phủ? Hay các anh chỉ là những kẻ chiến đấu bằng xương máu của người khác để thực hiện mưu đồ đen tối. Lại hỏi nữa: 30 năm xây dựng xã hội chủ nghĩa miền Bắc, các anh có cái gì ngoài cái lãng lồi thời và mất vệ sinh nhất. Còn 30 năm hòa bình các anh đã làm được những gì cho đất nước ngoài một số công trình được dựng lên từ tài lực của bọn tư bản cá mập. Trong đó đáng kể nhất là tiền và công sức của người Việt Nam lưu vong. Dân tộc ta có cuộc sống an bình no đủ, đất nước tồn tại và đứng vững, phát triển mà không cần sự có mặt của đảng cộng sản Việt nam. Đảng cộng sản Việt Nam luôn luôn là tai ương cho đất nước này, một tai ương mà tất cả chúng ta đã có dịp kiểm chứng đầy đủ.

Tôi tin chắc rằng chế độ cộng sản hiện nay là một tội lỗi về đạo đức, về chính trị vô cùng to lớn. Các anh sẽ là người hạnh phúc, nếu anh được từ giả nó.

Trên thế giới này, không có lý do nào có thể giải thích tại sao người Việt Nam không có cả quyền tự nhiên, tự do căn bản, mà bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền đã đưa ra như quyền được sống, được tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc riêng của họ.

x

x x

Việc nhắc lại quá khứ chỉ có thể là bài học cho hiện tại và hậu thế. Các anh đều biết đấy, từ năm 1945, những mơ ước cháy bỏng nhất cho nhân dân không trở thành hiện thực. Tuyên ngôn độc lập mừng 2 tháng 9 năm 1945 cảm thấy bị phản bội nữa là khi hai quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa bị chính người đọc tuyên ngôn độc lập dâng cho giặc Tàu năm 1958 và việc dâng đất, cắt đất cho giặc sẽ không dừng lại chừng nào chưa xảy ra ... và chưa kết thúc.... Nguyên nhân cuối cùng và đại họa đến với dân tộc dường như đã và đang ngấm núp trong nền chính trị của đảng Cộng sản. Một đảng có lịch sử lừa đảo để chiếm quyền, với lòng kiêu hãnh ngu dốt bỉ ổi, lì lợm vô sỉ và tham tàn, mà người sáng lập ra nó đã có công lưu manh hoá toàn đảng, về cuối nó tập hợp những tâm hồn khiếm nhược và những bộ óc tê liệt trước sức ép của ngoại bang. Tại sao lại nói đại họa ngấm núp trong đảng cộng sản Việt Nam, vì rằng: trong việc giải quyết mối quan hệ với Trung Cộng, họ đã đi quá xa, với những lo lắng xấu nhất cho đất nước. Bọn Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Lê Khả Phiêu, Phạm Văn Trà... tỏ rõ sự nhu nhược quá đáng với những đòi hỏi của Bắc Kinh, những nhượng bộ liều lĩnh, vô vọng và vô trách nhiệm đối với Tổ quốc, coi thường nhân dân.

Trong việc hoạch định chính sách đối ngoại, những người lãnh đạo đảng bị ràng buộc bởi những nỗi lo trước kia không dám quan hệ chặt chẽ với phương Tây. Nhưng lại liên kết chặt chẽ với kẻ thù truyền kiếp là Trung Quốc. Sự thực Việt Nam chưa bao giờ có sự an toàn đáng tin cậy của người Tàu. Vấn đề quan trọng ở đây là lịch sử xâm chiếm Việt Nam của người Tàu để lại... Và tâm lý dân Việt hàng ngàn thế hệ được giáo dục với tinh thần rằng kẻ thù chính của họ là bọn bành trướng Phương Bắc, rằng chúng luôn luôn muốn chiếm cả Việt Nam từ khi mới lập quốc. Nhưng đảng cộng sản Việt Nam đã thay đổi hẳn chính sách của họ, từ khi Hồ Chí Minh lên nắm chính quyền. Họ Hồ thường giáo dục đảng viên " Mỗi tình thâm thiết Việt Hoa, vừa là đồng chí, vừa là anh em và Trung quốc với Việt Nam như chân với tay, như môi với răng".

Điều đó, có nghĩa là họ Hồ không biết, và không hiểu lịch sử nước mình. Cũng có thể là ông không muốn biết và không muốn hiểu.

Có thể tinh thần thời đại và đổi thay, nhưng việc lấn chiếm đất đai của Việt Nam thì các nhà lãnh đạo Bắc Kinh không muốn thay đổi. Đó cũng là nét đặc trưng của người Tàu là như vậy. Họ luôn luôn muốn mở rộng lãnh thổ Trung Hoa, gây ra nguy hại, và mất an bình của các nước láng giềng, như Ấn Độ, Việt Nam, Mông Cổ, Tây Tạng v.v...

Làm thế nào nữa đây để chúng ta có thể sống yên bình, hoà hợp và thân ái với họ. Khi họ luôn luôn dòm ngó, xâm lấn lãnh thổ nước ta.

Kinh nghiệm lịch sử cho chúng ta thấy rằng, Việt Nam càng ít quan hệ chính trị với Trung Hoa bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Quan hệ với họ thì dễ, nhưng rút ra khỏi tay họ thì rất khó! Huống hồ là những người lãnh đạo đảng Cộng sản Việt nam lại xác định phương châm "hợp tác toàn diện" với người Tàu "Nhất thể hoá khu vực" theo phương châm của Tàu. Lãnh đạo Việt cộng luôn nêu khẩu hiệu học tập nước bạn.

Tại sao ta cứ phải làm theo họ, cái tệ nô lệ này có từ năm 1946, khi đảng Cộng sản Việt Nam, lấy "tư tưởng Mao Trạch Đông làm kim chỉ nam cho hành động". Phải dứt bỏ hẳn cái vòng kim cô của Bắc Triều. Phải dứt bỏ điều ô nhục đáng hổ thẹn này. Nó trái với nguyên tắc đạo đức và chủ nghĩa yêu nước.

Chúng ta đồng thời được tiền nhân kính yêu cảnh cáo về tai họa của việc liên minh với Bắc triều. Nếu cần chiến đấu chúng ta không sợ vài triệu quân Tàu. Chúng là một lũ hết sức thâm độc, nhưng cũng là một đội quân hèn nhát nhất thế giới. Bọn tướng Hán từ cổ đến kim tên nào cũng nhát như chuột; ông cha ta, chưa bao giờ chiến đấu trong một trận ngang sức: Ngô Quyền, Lê Đại Hành, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Nguyễn Huệ. Tiền nhân ta đã chiến thắng kẻ thù lớn mạnh gấp nhiều lần. Và cũng rộng lượng với kẻ thù khi chúng bị đánh bại. Trong Bình Ngô Đại Cáo, Nguyễn Trãi từng viết: "Đánh một trận sạch không kinh ngạc, đánh hai trận tan tác chim muông."

Hãy ngẩng cao đầu hãnh diện về Tiền nhân của chúng ta.

“Lịch sử bao giờ cũng có nhiều mặt... Trong Vương triều nhà Trần luôn luôn bị sức mạnh từ bên ngoài đè nặng không thể tưởng tượng được. Nhưng sự thống nhất trong nội bộ của nó luôn luôn được chuẩn vị và nhân dân một lòng, thì cho dù giặc Mông cổ có sức mạnh mẽ, hùng cường đến đâu cũng chẳng làm gì nổi. Trên thực tế chưa bao giờ có sức mạnh đáng kể bên ngoài nào uy hiếp được triều đại nhà Trần. Đây là bài học được rút ra từ thực tế lịch sử chứ không phải lý thuyết” (*Dẫn sách TTPGNT trang 486 tập I của tác giả.*)

Sức mạnh của cộng đồng dân tộc là tổng hợp ở mỗi cá nhân, vì vậy dân tộc có thể hùng mạnh. Và ngược lại, từ mỗi cá nhân đến với cộng đồng.

Chúng ta thực hiện chưa được chu toàn sức mạnh ấy. Vấn đề chia rẽ giữa người Việt với nhau quá lâu rồi! Hãy cho qua đi, chúng ta hướng về tương lai. Chúng ta có quá nhiều việc phải làm ở phía trước. Đây là lúc tạo cho chúng ta cơ hội để hàn gắn vết thương quá khứ, cùng tiến đến một cơ sở chung. Bất kể những gì đã chia rẽ chúng ta trước đây, chúng ta hãy xếp nó vào quá khứ. Hãy để cho giây phút nhân ái này theo: “Nhiều điều phủ lấy giá gương, người trong một nước phải thương nhau cùng” Là một điều hàn gắn vết thương và đoàn kết cùng nhau cứu nước. Cho dù chúng ta có thể nghĩ như thế nào đi nữa về những khuynh hướng chính trị cho Việt Nam tương lai. Nhưng những người Việt Nam dũng cảm đã dẫn thân chiến đấu cho động cơ cao cả vì tự do độc lập dân tộc sẽ không có gì ngăn cách. Tôi tin chân lý là chất keo gắn bó chúng ta với nhau. Đó là sợi giây ràng buộc cho dù bị kéo căng ra vẫn không bị đứt cả bên trong lẫn ngoài nước. Chúng ta hãy cùng nhau tạo dựng tinh thần dân tộc trên cơ sở thống nhất cho một nước Việt Nam Tự do.

Để thay đổi một chế độ độc tài chúng ta cần phải can đảm và dám làm những gì mà thế hệ trước chưa làm được. Các vị tướng lĩnh trong quân đội, phải là người tiên phong khai thông để kỷ nguyên bế tắc trôi giạt qua đi và một mùa xuân đổi mới trên toàn cõi Việt Nam bắt đầu.

Dân tộc đang cần con người hành động, con người chúng ta cần là con người trung thành với nước Việt Nam, con người đặt Tổ quốc và quyền lợi nhân dân lên hàng đầu. Người đó, nhất định sẽ thống nhất được lòng dân và tập hợp được các lực lượng yêu nước tạo được sức mạnh. Người đó sẽ đưa dân tộc tới một kỷ nguyên hoà bình tự do và công lý.

Một niềm tin mà tất cả đồng bào trong và ngoài nước đều có quyền hy vọng!

Trân trọng

